

SADOMAZOTEKA

FRANJO NAGULOV

SADRŽAJ

<i>na kukama vise tekstovi</i>	1
<i>u autobusu</i>	2
<i>samouk</i>	3
<i>meso umotano u van gogha</i>	4
<i>boje</i>	5
<i>cura s duplerice</i>	6
<i>svi su moji prijatelji poumivali u periodu</i>	7
<i>posljednji sam na redu bio ja</i>	8
<i>ustajali smo s muhama na čelu</i>	9
<i>dobro je dok muhe s mesa ne prijeđu na tekst</i>	10
<i>zemljopisne lekcije elizabeth bishop</i>	11
<i>u kolovozu 2003. napisao sam tekst svježije neobrijan</i>	12
<i>a on, peter sellers</i>	13
<i>snimio sam</i>	14
<i>logično</i>	15
<i>što vidim u ogledalu?</i>	16
<i>kao mali</i>	17
<i>život je nizvodno a ovo ovdje je povijest</i>	18
<i>utjehu smo tražili u kanonima</i>	19

<i>sinoć sam gazio po staklu</i>	20
<i>isus te voli, samoubojico</i>	21
<i>iza jedne rakije pala je priča o interpunkciji</i>	22
<i>što će biti sa ženama i djecom</i>	23
<i>ovo je pjesma o strvinama i zato se kajem</i>	24
<i>ošamućen prošlošću</i>	25
<i>prekriži se, oče!</i>	26
<i>jedan je pijesak s njenih crnih usana skinuo smijeh</i>	27
<i>zašto glumiš isusa?</i>	28
<i>omamljen tom smrću</i>	29
<i>nizvodna linija života pobjegla je s dlana</i>	30
<i>boja zemlje</i>	31
<i>tri su djevojke obilježile moj život i nijedna nije bila moja</i>	32
<i>TV, 2006.</i>	33
<i>još o bojama</i>	34
<i>na sprovodu svog dječaka savio sam se u staračko C</i>	35
<i>crno je žute boje</i>	36
<i>u istočnoj hrvatskoj za 8. ožujka 2007. najavljena je kiša</i>	37
<i>od kolovoza 2003. do travnja 2004. pisao sam</i>	38
<i>u slijepoj pari večernje kave čitam sudbine ljudi</i>	39
<i>whitman je zaplakao</i>	40

<i>imam dlakava ženska prsa u koja sam zabio šivaće škare</i>	41
<i>prva lekcija</i>	42
<i>druga lekcija</i>	43
<i>suočen sa slikom sebe</i>	44
<i>slijepa, košulje zakopčane do grla</i>	45
<i>autobus se zaustavlja na mostu</i>	46
<i>slaveći život, žene su se umorile</i>	47
<i>ovo je 48. stvar</i>	48
<i>otisnuvši se pijanim brodom u prošlost</i>	49
<i>kroz majicu se nazirala žena</i>	50
<i>u početku</i>	51
<i>2002: pjesnik s tvrdo kuhanim jajima</i>	52
<i>današnji je petak još jedno nezaobilazno približavanje nedjelji</i>	53
<i>sjena na ulazu</i>	54
<i>iza vinkovaca</i>	55
<i>izgubio sam naslove i tu nema ničeg neobičnog</i>	56
<i>za nas, gradom anđeli bez nogu idu</i>	57
<i>iznašao sam način da se nađem s bogom</i>	58
<i>a) samouk ostaje u knjižnici</i>	59
<i>budim se u autobusu, na ulazu u vinkovce</i>	60

O autoru	61
Impresum	62

1.

na kukama vise tekstovi.
i s nebom, i gradom, visi kiša.
dimovi su oko fotelje načinili maglu.
papir je izrezao usta i pojeo kič.
na ekranu je pocrnio film.
fali mi slovo na tipkovnici da uradim
sve što hoću, fali mi za bilo što.
zato sam i dalje u cipelama lava trockog,
samoubojica i lažni socijalist.
čitam updikea i pounda, studiram pornografiju
i na istom zelenom kauču vodim ljubav
s polugolim dječakom iz ginsbergove pjesme *jesenje lišće*
koju je stari govнар napisao u 66-oj.

2.

u autobusu. ovo je treći mjesec 2003.
na mojoj standardnoj cesti: vinkovci – osijek
(ili samo VK – OS). počinjem pisati štivo
zabranjeno za odrasle.
to će biti moj prvi roman.
nadahnut sam prozom venedikta jerofejeva.
ah, toliko alkohola ni ja nisam popio!
ah! pa ima još vremena: 10. rujna napunit ću 20.
omar pound rodio se 10. rujna, ezrin sin.
čiji sam ja sin i da li je to uopće bitno?

3.

samouk: u knjižnici sam sreo smrt neki dan.

mahnuo sam, mahnuo još jednom, pa mahnuo opet. ništa.

bila si zauzeta gledanjem polica s knjigama.

dobar izlog ključ je svake provincije.

htio sam te zvati na kavu ali bila si s nekom djevojkom.

otišao sam kući i pojeo jučerašnju govedinu s umakom od gljiva.

dakako, zapalio sam cigaretu: hoćeš?

4.

meso umotano u van gogha... da li je tako nastao tekst?
pritom ne mislim na prvi tekst, nego na jedan od tekstova.
naime, postoji priča da je van goghov brat prodao jednu bratovu sliku
nekom mesaru. ovaj je, pak, bio praktičan čovjek
pa je komad mesa zapakirao u sliku i tako art navukao na krv.
to znači da je morskim psima ulaz u galeriju strogo zabranjen.

ali, da se vratimo pitanju: da li je tako nastao tekst?
možda bih otkrio u čemu je stvar kada bih na ovaj papir položio meso.
ili je bolje jednostavno pisati po mesu.
nožem lagano piletu odrežem glavu, mama ga očerupa u vreloj vodi,
izvadi iznutrice koje bacam u smeće, a onda po mesnoj skulpturi
manjim nožem ispisujem titlove i nije mi dosadno.
i tako, recimo, od pileta uradim rashidu.
i glupo pile tako završi kao ishodište čovječanstva.
svi epigrafski spomenici nekoć su bili piletina.
tekst je pile.

5.

boje... tako se zvala priča koju sam napisao 2004. godine, u srpnju.
radi se o nekoj vrsti retrospektive, što je kod mene zapravo uobičajeno.
problem je u tome što se nemam čega prisjećati.

pisao sam o jasmini iz beograda kojoj sam gledao picu
kad smo bili mali i kupali se goli u koritu.

pisao sam o rumunjskim imigrantima koji su noćili kraj pruge
vjerujući da i prijašnji put za brčko vodi u jebeni rim.

nisam izostavio ni rapsodije o alkoholu (također retrospektivno!),

pa i predvečernje kave nekoliko posljednjih normalnih ljeta,

dok sam još živio u vinkovcima i svake subote kartao i pio s društvom.

te sam godine nosio zelenu kapu i puštao brkove, a uglavnom sam pio
jeftino vino iz dućana, i jeftine cigarete.

sjedili smo uz bosut i pili. pjevali smo neke stvari.

s nama su pile i naše male curice.

i svima je crno značilo jedinu sigurnost, kad smo skupa i zajebavamo se.

kasnije ću pustiti kosu i u osijeku ću dvije godine piti rakiju.

nisam imao petlje pobjeći od svega.

uvijek se vraćam, i to je moj autoportret.

6.

cura s duplerice, miss listopada: ah! ta mala!!
gledala bi nas dok pišamo u WC-u, kod vide u stanu.
u pozadini, VFM bi puštao rock i blues muziku,
a soba je bila puna dima.
i o tome sam već napisao nekoliko tekstova.
ne znam gdje su, ali napisao sam nešto.
jednom smo stajali pred faksom, nas par,
i pričali o zvjezdanim stazama: the next generation.
naravno da sam ja picard i da patrick stewart ne postoji.
i naravno da mi nitko ne vjeruje da su
next i lost sinonimi.

7.

svi su moji prijatelji poumirali u periodu između listopada 2004. i srpnja 2006. s nekima se nisam stigao ni upoznati.

8.

posljednji sam na redu bio ja, to sam dugo čekao.
smrt me je obavila oko struka, pa sam postala žena.
plesali smo tango, u ringu je zapravo bilo vrlo veselo.
ovo nije nastavak priče boksač t. mraovića koju sam
čitao u jednom sada već vrlo starom quorumu.
nisam imala upaljač da prije smrti pripalim smrti.
ali smrt me je onda odgurnula od sebe
i ja sam se probudio, sav u znoju, i vrištao sam 10-ak sekundi.
a onda sam se skupio kao ker i nastavio gledati reprizu života na sjeveru.
nakon toga išli su westerni clinta eastwooda.
život je lijep.
bio je lijep.

9.

ustajali smo s muhama na čelu, mi u africi.
bare kaže da mu je bilo moćno živjeti s prijateljima.
pa dobro ajde, njemu možda i vjerujem.
ja sam sa svojim uglavnom bio slab, nemoćan, dotrajao.
nismo gledali u nebo nego u linije duhanskog dima
koje bi pod svjetlom stolne lampe oblikovali
portret romaria, pelea našeg djetinjstva.
u ekranu smo gledali osmice i petice, čitali smo zvukove.
ali ne, nismo bili moćni. pili smo cijelu noć.
po danu smo spavali kao djeca.

10.

dobro je dok muhe s mesa ne prijeđu na tekst.
onda će crvi do vrha napuniti sve ove figurativne tekile
koje nas protukauboje čekaju na stolu prekrivenom
oker linoleumom kakav će za najviše tjedan dana biti na podu.
ipak sam kava, na to reče duša, ne mogu bez cigareta.

11.

zemljopisne lekcije elizabeth bishop
prošlog mi ljeta prvi put u životu nisu išle na živce.
zatvoren u kuhinju, u ovu ovdje prokletu žutu kuhinju
s jednim sudoperom, jednim prozorom, jednim vratima
i nijednim izlazom, čitao sam i pisao pjesme elizabeth bishop.
u želucu sam osjećao kroničnu mučninu. mučnu kao č.
uostalom, mislim da nikada nisam pisao tako grozničavo
kao prošlog ljeta. napisao sam zbirke *tvornica književnosti vinkovci (TKVK)*
i *zoo(a)morf* koje su ostale nepretipkane u bilježnicama.
bavio sam se šetnjom po cesti privlaka – đeletovci
gdje sam jednom, a prometa je tamo jako malo, srao u miru
velika smeđa seljačka govna. tamo sam pušio cigarete.
okolo su minska polja, minska polja mojih govana.

12.

u kolovozu 2003. napisao sam tekst svježe neobrijan.

tih sam dana pogledao i neku britansku TV dramu o transvestitu
pa sam napisao tekstove *ja sam metak* i *isus te voli, samoubojico*.
ne znam koja je stvar bila strašnija.

učio sam za ispite i imao proljev.

život je bio kazališno besmislen, pokvareni zubi.

pomislio sam: ako umrem od bolova, sve moje stvari
ljudi će čitati kao balade ili kao nešto tragikomično,
kao posljednji infarkt gospodina petera sellersa.

13.

a on, peter sellers, prije smrti je izgledao kao strašilo.
ispod fotografije bolesnika s infuzijom tako je i pisalo –

S T R A Š I L O !

kao da se prije toga najeo otrovnog mesa vrane.
tada sam zaključio da u konačnici nikome nije dobro, ni komičaru.
starci su, savijeni u slovo C, odlučili provesti koji dan u parku.
a nisu htjeli biti vitamin, otopiti se u čaši i završiti
u maminom želucu pa da ih ona opet rodi kao bebu.
pogled s fotografije bio je vrlo žalostan i širio se sobom kao smrad.
ubrzo mi je umrla prošlost.
sanjao sam viscontijevog tatzia
kako jede jelene i postaje zombi.
tatzio je imao dugu plavu kosu
i kod nas glupih staraca poticao je nastranost.

14.

snimio sam. ona je stajala u kutu.
a ovo nije ljubavna pjesma.

15.

logično, o tanji sam napisao najviše toga.
nju sam upoznao na prvoj godini faksa,
svidjelo mi se njeno ime i tako sam počeo pisati o njoj.
i više puta mislio sam kako ću s tim prestati
i kako ću prijeći na neka malo narančastija imena.
kurac, opet bih ispočetka: moje doživotne vožnje autobusom
i sva sranja koja imam s roditeljima po pitanju smisla života.
naravno da ću ovaj tekst zaključiti idejom kako je
tanja moj najcrnji humor, pa neka slobodno nema
crnjeg od crnog, baš me briga tj. boli me kurac za to.

16.

što vidim u ogledalu? ne vidim mumiju!
jedino ako sam u prošlom životu bio glupi faraon
i ako je u to vrijeme srčani ritam kamere
bio dovoljno intenzivan da zabilježi povijest
s druge strane pisma.

17.

kao mali, puno sam vremena proveo kod psihijatrice.
pišao sam u krevet i to je bio problem.
a uz to sam i ljevoruk.
možda su mislili da sam debil.
prebolio sam težak rahitis i otišao sa živcima, ima smisla.
uzimao sam razne tablete.
sjećam se da su bijele trokutaste tablete nosile naziv *amizol*.
budući da mi je taj naziv prvi od svih medicinskih naziva
ušao u uho, sve ostale tablete koje sam pio
zvao sam *amizol*.
jedan mi je *amizol* upao u uho pa sam završio
s upalom uha u maminom krilu, gledao TV i plakao.
mama me je mazila po glavi i tako sam zaspao.
probudio sam se u lipnju 1992., s novim imenom.
mislim da ni danas ne volim djecu.

18.

život je nizvodno a ovo ovdje je povijest.
bolesna pluća whitmanovog djeteta puna zelene trave.
dijete je izraslo u vojnika.
srušeni su mostovi i zapaljene kuće.
automobil je pao u rupu, u dvadeset stoljeća u nizu! kližem se niz...
grobovi zarastaju u antologije, ploče su konačno bačene.
ali nisu bačene kao kocka
nego kao večernja molitva ili smeće sjećanja.
ljudske su oči krvave od zla.
ljudski su kosturi stoljetne kurve u vječnom pijesku.
psiha je viseća kiša nad gradom,
nad mladićem koji gol hoda ulicom
i jede svoj sladoled.
curi mi krv iz očiju, zao sam.
ispadaju mi zubi, nestajem u nego.
ne pjevam, ne plešem, ne dišem:
ponavljam u istom dahu nekolicinu riječi
i pijem krv iz svojih zlih očiju
koje će uskoro biti ubijene oči zla.
a smrt, ona dolazi kao amnestija.

19.

utjehu smo tražili u kanonima,
pa smo slušali boba dylana i čitali francoisa villona
radeći od arta katalog emocija.
lizali se vatrenim jezicima u podrumu, u mraku od pakla.
ona je imala usne obojane u crno.
imala je crne i duboke oči i naušnicu na jeziku.
sa strane se čulo kapanje vode ili ohlađene krvi zime.
svijeća je gorjela na sredini, bili smo naslonjeni na zid.
rezali smo se staklom, ionako je san.
ionako ćemo umrijeti.
(na dnu svemira čuo se svjetlosni fijuk villonovih vješala:
svemir je devastirajuća kozmetika umjetnosti).

20.

sinoć sam gazio po staklu.
istina je da sam prije toga napucao limenku piva, kao hemingway.
rodio sam se u 5, hladno je.
vještice su po nebu radile koreografiju
za mrtvački tango apokalipse.
pušio sam cigarete. staklo je i dalje pucalo. kao metak.
kameraman je snimao tjeme iz kojeg ništa ne curi.
rupa je bila zatvorena i jedino je vještica
mogla slomiti nogu zapinjući o ubijene zvijezde.
ruke su jele staklo.
kada jedu, ruke mljackaju glasnije nego usta.
popišao sam se po klupi autobusne stanice u privlaci.
zrak je postao ljepljiv a iza njega smijala se čovjekolika mržnja.
pogledao sam kroz prozor i vidio strah.
nakon jela, ruke su bile krvave.
obrisao sam ih o hlače i uradio nekoliko koraka.
pjesma je završila bez bubnjeva.
plavi se dim sakrio u crnu maglu crno-bijelog filma.
na tijelo sam navukao kožu od stripa
da budem zmija i da gmižem organskom afrikom.

21.

isus te voli, samoubojico, rekao sam polako umirući.
tada su me tješile moje izmišljene žene.
s njima bih vodio ljubav slušajući muziku potpune šutnje.
tada bih od svojih vena uradio villonova vješala.
lizao bih prozor: kažu da je strah lijepa djevojka.
serijski ubojica i žena krvavo sočnih grudi.
volio sam ih jesti, volio sam biti iz njih:
piti akrobatsko mlijeko ludila, spermu njene duše,
svu ljubav i svu radost koju sam imao.
sve što sada nemam, ja, čovjek, poluništa,
ustaljena sjena straha od života.

22.

iza jedne rakije pala je priča o interpunkciji.
o smislu točke u rečenici i na zidu.
ubivši komarca, pomislio sam da je točka zgažena stvar.
ne, tu noć nisam spavao.
svatko je pokušavao vidjeti svoju točku, sipala se rakija,
žuto i vječno kao latinske izreke.
nekoliko zgužvanih karata za belot završilo je na podu.
zubi su me strahovito boljeli.
zbog točke smo prestali pričati.
napolju je nebo bilo nisko i riba je večerala žuti mjesec.
žene su pričale kako u blizini stanuje vještica sara
koja je spavala s anđelom bez nogu
i koji noću leti sretnom ulicom zombija.

23.

što će biti sa ženama i djecom
kada se njihove kuće zapale same od sebe?
iz usta će im meso.
svi će jesti travu,
na kraju svijeta svi su debele gladne krave.
naći će svoj pašnjak i čekati čovjeka da ih zakolje.
svi su svima hrana.
svaka će kuća izgorjeti kada naposljetku.
ono što ostane, pokupit će prljava rijeka povijesti
za svoje riblje rotvajlere koji žive na počecima
eteričnih mora tišine
iznad kojih plutaju crne magle
lorcinog ubijenog mjeseca
do kojeg ne mogu ni ljestve.

24.

ovo je pjesma o strvinama i zato se kajem.
počeo sam se kajati prije pisanja
a prestat ću onda kad si ubijem život.
smrt mi se zavukla u kosti.
pogodio sam je cipelom u glavu, borim se.
na kraju krajeva, kosti svejedno umiru posljednje,
u vječnom žutom pijesku.
i zato sam iznova počeo misliti na svoje izmišljene žene
i na njihovu posebnu anorgansku ljepotu.
i zato ću s njima voditi ljubav, još ovu noć, žestoko tj. nagonski.
ujutro će plutati instinkt u tanjuru pileće juhe.

25.

ošamućen prošlošću, iz kože sam istisnuo sućut.
u nazivniku svih čitanja krije se obična konfekcija.
savio sam se u C i hodao sretnom ulicom.
iza kontejnera sam napucao velikog crnog mačka
a mama je poslije ručka izvadila zube i ugasila radio.
svukao sam se gol i skočio u bosut kupati se
s 28 whitmanovih mladića koji me nisu bili svjesni.
čamac je stoga obustavio staru impresiju.
zubima sam kitu izvadio srce darivajući mladiće
novom krvlju divlje mrtve prirode.
sebi sam ostavio meso, drugim ribama kosti, neka glođu!
odnosno starom santiagu i njegovom malom.
zatim je vrtlog vjetra pomeo s ceste moju ljepljivu dušu
kao da je bila mladost izgubljene fotografije.
nad smrću je stršilo ukočeno vruće spolovilo.
vješala su se ljuljala, kuke su plakale crnu krv
koja je kapala po velikim bijelim keramičkim pločicama.
ubijeno je lice kita književno prekriveno najlonom.

26.

prekriži se, oče! danas mi je rekao sin.
zajednički smo razlomili kruh
i udrobili ga u tanjur pileće juhe, u instinkt.
na radiju je upravo završila pjesma.

27.

jedan je pijesak s njenih crnih usana skinuo smijeh.
možda je to bilo baš sada, početkom ove noći,
netom nakon što sam sjeo za stol i počeo pisati ovaj tekst.
čuo sam vrata, otvorila su se, ali nije bilo nikog.
bože, moj mili oče, reci mi: tko dolazi po mene?
ako je smrt, neka bude fatalna žena, neka bude lijepa:
neka bude whiskey, sisata konobarica iz saloona.
ako nestanem baš ovu noć, hoće li zapucati svi revolveri
ovog okruglog svijeta? nije me briga za balkon.
mislim da ću na kraju razbiti barem još jedno staklo.
zato što nema povratka, zato što se vraćam.

28.

zašto glumiš isusa? meni je rekao isus.

to je mučno: zapravo, nema užitka u bogočovječnosti.

rekao sam da se igram i da se ne bojim smrti.

padao je mrak, ceste su nestajale u crno.

sreo sam smrt ispod svjetla.

smrdjela je kao uvijek

29.

omamljen tom smrću, smijao sam se.
promatrao sam ples svojih izmišljenih žena.
neke od njih stvarnost je već pojela.
kroz rupe u svemiru pjevao je konfucije staru kinu.
krug se načas zaustavio.
u blizini je bio autobus koji strpljivo čeka svoje putnike.

30.

nizvodna linija života pobjegla je s dlana.
ciganka više ne može čitati svoje pismo.
prije više od jedne vječnosti bio sam kristalni dječak.
svemir je bio kora.
šareni su ljudi udarali u prapovijesne bubnjeve.
s njima su nestala njihova djeca i žene.
moje žene, izmišljene da i ja nestajem sa stilom.
veličina niskog neba mjerljiva je bijesom
kojim sam pojeo svoja prešućena usta.
riba je nakon večere zaspala u mulju.
kocka je bila bačena.
nisam pregazio nijednu rijeku.
sjećanja tumaraju poput zombija, smijem se:
tisuće govnapara poput mene smiju se u ovom paklu.

31.

boja zemlje: moja koža, 2003.

tada sam imao 20 i bio sam mislima u konfucijevim rupama.

bičevi bijesa kidali su kosti i meso, zaboravio sam plakati.

spremao sam se za počinak, odlazim iz pakla.

otići ću zauvijek, s galebovima johna updikea.

sjećanja su slomljena krila.

s maminim zubima i moje metafore plutaju u čaši sode.

iz očiju updikeovih galebova curila je ohlađena crna krv.

tijelo sam naposljetku umotao u plahtu, gol i prestrašen,

da zaboravim da postoji ovaj tekst i čitavo ništa

o kojem govori govoreći o meni,

o mom životu pakiranom

za čišćenje bjelina na floppyu.

...današnji tekstovi brišu se sami od sebe,

premotani u nesnimljeni film.

32.

tri su djevojke obilježile moj život i nijedna nije bila moja
i sve su tri bile izmišljene, a moja nije bila nijedna.
nijedna, ni sve tri, ni ja sam, sam po sebi, vlastita kutija, jedna stvar.
ustima sam radio dimove: različite signale svoje zle umjetnosti.
o njima sam redao tihe priče, sasvim tihe i zombijevski zelene.
čekao sam da sasvim odrastem i tada sam ostario.
naoružan nedostacima gladi i doživotnom patetikom,
isključen iz whitmanove svete ravnodušnosti
i spreman za pisanje tekstova o ubijanju ljudi.
one, te tri djevojke od kojih nijedna nije bila moja, ostavile su otvorena vrata.
vrijeme je obrisalo balkon i žvakaću gumu s kraja tanga.
puls mi se pretvarao u afriku,
životna je kosina tražila dugometražnu ravnotežu.
sve u meni, dakle moja misaonost, sve je bilo pojedeno do pola.
mesojedi ustupaju mjesto lešinarima koji brzonogo plešu
razorenim niskim nebom,
samoubilačkim staklom ekrana u čijem se tijelu
zrcalio nasmijani stari isus
gledajući me kao svoju noćnu reprizu.

33.

TV, 2006., svibanj: bilo je kišno.

dom je visio na vješalu françoisa villona.

34.

još o bojama... o pričama koje sam pisao u srpnju 2004.
već tada sam imao na umu kako se čitav smisao mene-jedinke
sastoji u nekolicini godina i njihovih ključnih momenata
odnosno svoje sam serijske radnje sveo na događaje
o kojima mogu pisati.
kalendar je bio iskorišten, sanjao sam svoju djecu.
sanjao sam ginsbergovog golog dječaka
na kauču s mojim izmišljenim ženama, s njih tri tj. s bezbroj žena.
nadamak smrti i u sretno obustavljenom bježanju od nestajanja.
većina je priča ostalo nedovršeno:
postoje samo sredine i njihove su fabule ispričane
ciklusima okruglih nula.

35.

na sprovodu svog dječaka savio sam se u staračko C.
preksinoć, ubio ga je charles baudelaire.
pitao sam pjesnikovu majku hoće li voditi ljubav sa mnom:
rekla je da hoće.
drugi dečki su šutjeli,
valjda se o tim stvarima ne priča.
na kraju sprovoda pretvorio sam se u anđela bez nogu
i odletio u saharu da večeram devu.
završilo je vrijeme *posta*, počeo je *past*
i sve je osim zemlje bilo crno:
i ubijeno tijelo mog dječaka,
i njegova nevina crna duša.

36.

crno je žute boje: žutilo pod noktom i žuti zubi.
maratoni festivalskih filmova iza ponoći.
iako ležim u krevetu, s ulice od prije dosta godina
osjećam hladan i ljepljiv zrak, zapljuskuje mi lice
nudeći smrtnosti svečani izraz oronulog spavača.
odlazio sam u obliku dima:
svemirski su praoblici i dalje nesmetano titrali.

37.

u istočnoj hrvatskoj za 8. ožujka 2007. najavljena je kiša.
godine su dobile ubrzanje.
sada ne sanjam, i gle: doista osjećam ravnotežu.
na stolu je svijeća i gori.
u privlaci je nestalo struje.
a u dvorištu reži debeli crni rotvajler.
nastavljena je sezona razbijanja oblika.
čitav svemir, sve kutije i sva stakla, sve je od skica.
sretnim ulicama zaboravljenih stvari
neometano prolazi gomila crnih krokija.
u odnosu na njihov život
smrt će zauvijek ostati smiješna.

38.

od kolovoza 2003. do travnja 2004. pisao sam
ciklus pjesama pod nazivom *balade o supermanu*.
nakon što sam prestao s tim ciklusom, počeo sam s proznim fragmentima
koji su nosili naziv *itaka* i u kojima su sjećanja na prijašnje stvari
držala ključ značenja i teksta i većine od onoga što jesam.
u jednoj od stvari iz balada prvi sam put napisao *SADOMAZOTEKA*.
SADO: ja sam metak!
MAZO: isus te voli, samoubojico.
SADO: ja sam metak!
MAZO: večeras u boliviji.
SADO: ja sam metak!
MAZO: rehabilitacija.
bile su to *moje stvari*.
kao metak, najviše sam ubijao žene i djecu.
kao čovjek, počinio sam polovično samoubojstvo
i završio u boliviji na aparatima.
bilo je to 23. kolovoza 2002., oko 3 ujutro, u stanu kod prijatelja.
nakon toga neko vrijeme ništa nisam pio.
godinu dana kasnije počeo sam pisati tekstove
a 2007. u wordu ću režirati
jedan solidan film-noir.

39.

u slijepoj pari večernje kave čitam sudbine ljudi.
odan ciganlucima, otkrio sam kako je zapravo jednostavno znati
sve o svima.
čovjek ili bog sebičnosti, jedino je biće sukobljeno sa smrću.
a smrt je svemir, smirena crna lopta u kojoj nema ničega
što je dovoljno da bude sve.
čovjek, kovač snova i praktikant smijeha, istovremeno ruši
sretne države i gradove
iz prvih vremena vremena, kada u početku je bila riječ koja je bog
i koji je filozofska misao
živa da po zakonima smrti žive životi.
ja sam živio na vrlo uznemirenim valovima hladne vode.
a sada se smirujem, u tišini, dok polako pušim posljednje cigarete.
i moji će zubi na kraju odmarati u čaši
nakon što iz tanjura pileće juhe srknem instinkt
i još jednom budem odstranjeni čovjek
odnosno beba.

40.

whitman je zaplakao: zbogom, mašto!
zbogom roditeljice tijela u koja su spremljena sjećanja.
i posljednja je trava stare amerike tu u privlaci pokošena.
neke sam tekstove jednostavno prestao pamtiti.
bližila se subota kada ću u vinkovcima piti s prijateljima,
kao li-tai-pe koji je volio vino.
a onda ću s dlana otpuhnuti sve subote svog života
i miran, sa svojom nastranošću, pronaći obećani sjaj
vječnog ništavila.

41.

imam dlakava ženska prsa u koja sam zabio šivaće škare.
tako završava rukopis kojeg sam nazvao *itaka*.
premda, teško da ću za života biti odisej koji se
upravo majstorski snalazio dublinom.
on se vratio u svoj dom: ženi, sinu i psu.
a moje su žene izmišljenije od njegove.
moj dječak je mrtav, a pas, njega nisam ni imao.
debeli crni rotvajler u dvorištu očev je prijatelj iz djetinjstva.
ja kružim, možda i svjesnije nego rilke, kružim filmovima oko srca sunca.
kružim, a to znači da me uglavnom nema nigdje.
nijedna točka nije moje vlasništvo, moja nova poezija, moja završna žena.
snimao sam bolje filmove od woodya allena, s manje teksta, snimao sam i ploče...
u new yorku sam sreo charlieja browna, došao je, taj dječak cijepljen protiv duše.
kaže da je samo u prolazu, ne može naći benzinsku ni snimiti film.
charlie, taj lucky luzer.
charlie: on i snoopy.
sperme na bacanje.

42.

prva lekcija: čopor vukova masturbira.
alfa-mužjak predvodi svoje uspaljene videorekordere.
kazeta prikazuje kubanski boks protiv jasnog ostatka svijeta.
najmanji je navukao škarnicu preko glave
stidljivo se baveći svojim žutim jajima.
film bi inače snimio makavejev, da nisam ja.
najmanji je prvi pošpricao svijet.
alfa-mužjak bio je ljubomoran.
zaklao je najmanjeg, odgrizao mu jaja i pola lica.
ostalo su pojeli videorekorderi
špricaajući se nenadmašnom ljubavlju alfa-mužjaka.

43.

druga lekcija: soba na jugu 2, osijek.
dim cigarete odavno nam je napunio pluća.
noćni program na radiju svaki sat emitira
jedne te iste vijesti.
između vijesti puštaju domaću glazbu.
u kutu sobe, svjetlo stolne lampe namiguje kao žena.
na podu su knjige i bilježnice.
na stolu prazne ili razbijene čaše, bilježnice,
crvena i crna džezva kave, daljinski za TV
koji je radio bez tona.
jedan po jedan, završili smo u nijemom filmu,
polutotal, gornji rakurs.
jedan po jedan, svi ćemo se obući i otići bez riječi.
gola tijela crno-bijelih zidova obrisat će propuh,
14. srpnja 2007., točno u 14:30, iznad niskog neba.

44.

suočen sa slikom sebe.
u staklu slike vidim svoje lice kao jedini trag.
hej, lice! zašto se smiješ?
zato što sam lice i što me svi vide!
ruka je poletjela na sliku
ali nisam joj dao da me udari.
druga je ruka poljubila sliku.
ona je bila sretnica u noći.

45.

slijepa, košulje zakopčane do grla,
ona se stepenicama spustila sve do
kristalnog dječaka s brkovima i zelenom kapom
da bi ga poljubila kao sina i polizala kao pekmez.
ispod košulje nije imala ništa.
šuteći, djevojka se stisnula u dječaka i čekala.
dječak je zavukao ruku ispod njezine košulje.
prvi put kristalni je dječak u svojim rukama držao ženske grudi.
djevojka je otkopčala košulju
a dječak je vrhove njenih grudi
zaokružio nemirnim jezikom koji je inače šutio.
zatim su se našli goli, u travi, u zemlji
čiji je muzejski miris sjetno prodirao kroz ljeto zaborava.
večer su dočekali kao tizianov mitološki par u zagrljaju.
kasnije, kada je sve bilo crno, kristalni je dječak postao
ljubavnik koji se smanjuje pedra almodovara.
sada je napokon mogao ući u nju, pokucati na pičku i ući.
ujutro će biti rođen, on, sin jedne majke.
sin sebe.

46.

autobus se zaustavlja na mostu.
starost je probušila prednju desnu gumu.
nisko se nebo smijalo.
ribe su jele žuto sunce crne boje.
ljestve plutaju na površini vode.
tamo sam... pušio cigarete
i ubijao ritmove stare poezije.
žene su me slušale, žene su me voljele.
ja sam bio njihova kamera i one su bile moj film.

47.

slaveći život, žene su se umorile.
njihova smrt omamila je ginsbergovog dječaka.
on se priljubio uz zid i sanjao.
na kauču, prepušten sudbini, sklupčao se u
srce sunca koje upravo anđeoski obasjava prošlost.
one su bile njegova mazna zombijevska bića
iz čijih je prsa u mlazovima teklo
najcrnje mlijeko nestajanja.
a on, stopala namazanih književnošću, pio je to mlijeko.
i nestajao je sasvim suptilno, baš kao ljubavnik koji nestaje.
smanjio se pa ispario.

48.

ovo je 48. stvar a bit će ih sve skupa 60.

49.

otisnuvši se pijanim brodom u prošlost, jeziku sam podario svijest.

valovi mučnine odbijali su me o hridi zabranjene afrike:

zabranjena afrika je gola afrika, čista ljubav tj. religija spontanosti.

ново buđenje logike, bogatije za ustaljeno sestrinstvo

egzistencije i smrti.

jezik je počeo izgrađivati svoje tijelo:

na ulici ga prepoznajem kao visokog mladića koji pijan piša po zidovima.

ili napucava limenke, kao hemingway.

u stanju sna on je neosporni zastupnik vječne šutnje.

pušač cigareta, masturbator i spavač, ili ja umjesto ja.

kutija spremljena u sobu s čašama i pepelom na podu.

u stanju sna on je neosporni zastupnik vječne šutnje tj. bačena bomba.

50.

kroz majicu se nazirala žena.

forma se našla u izmicanju i to me nasmijavalo.

i dok se u džezvi kave brčkala izgubljena riblja duša u obliku mjehura,

moji su nokti još jednom parali zid, u grču nužnog umiranja.

tragovi su bili pravci koji duše pokojnih možda odvede iz pakla

i drugih sranja.

51.

u početku, nejasne linije neba proizvele su nebo.
bila je 2004., pio sam kavu i mineralnu u plusu, pušio cigarete,
a prvi su oblici niskog neba, praoblici monstruma,
hladnokrvno pojeli svu djecu okupljenu oko zamagljenog biljarskog stola.
naručio sam whiskey, nacrtao revolver i metastazirao u kauboja.
nebo je bilo zločesti indijanac iz westerna.
gađali smo se mecima i strijelama.
jedna mi je strijela kao gumu probušila srce
ali ja sam i metak pa sam ostao živ.
iz duše je, doslovno kao play-time, curio fuckin' whiskey.

52.

2002: pjesnik s tvrdo kuhanim jajima.

tekst je glasio: na 2. ili 3. katu pedagoškog... moja su velika slova rođena kao mala.

s krova su visjele hlače snimane amaterskom kamerom, stidljive pred tj. pod niskim nebom.

anđeo bez nogu tumarao je s mojim izmišljenim ženama

okolo, bez hlača, tražeći prigodan kauč sa zidom blizu

za vođenje ljubavi ili jebanje.

rekao sam si: žene, nimalo si ne sličite, to niste vi!

pozvao sam raymonda carvera u lov. ponijeli smo puške.

otišli smo bez pitanja: amerikanac i hrvat na sunčanoj cesti

što ide kroz istočnu hrvatsku i aljasku.

tako nas ni medvjedi ni svinje neće prepoznati.

reći će: vidi!, idu čovjek i čovjek!,

imaju puške što znači da nisu opasni!

ajmo ih pojesti!

u kazetofon sam strpao stvari koje svira dobra stara tišina.

žvakao sam veliku crvenu žvakaću gumu

a pepeo sam otresao kroz poluotvoreni prozor.

obišli smo pola aljaske i na početku polarne svjetlosti

počeli cijepati drva, mi, dečki u kariranim košuljama

i sa šeširima na glavi.

medvjedi su lebdjeli na kukama u mesnici.

iz njihovih je utroba kapala crna krv sretnih tuljana.

53.

današnji je petak još jedno nezaobilazno približavanje nedjelji.

gasim se, i torba je tu.

kava u plusu dođe 3 kn, e pa toliko imam.

54.

sjena na ulazu, s vrata gledano, i još uvijek tako mučna.
kosa koja je nešto kraća nego inače
i rukopis, u smeću od prekjučer.
kada sam im rekao da ih volim, njima, mojim izmišljenim ženama,
one su, jedna po jedna, šaptale na mene-moje-uho:
bolje šuti. predomislit ćemo se. te. sve.
ušao sam u sebe, u ja-past, u sjenu s vrata u mrak.
bilo je moćno biti ja u sebi-sjeni, u meni.
a u međuvremenu, svjetla se gase. srećom, samo neka.
ostaju TV ekrani, ostaju zidovi na kojima od prekjučer vise snovi.

55.

iza vinkovaca, u šumi, čovjek je živio kao zec.
jedan ću primjerak ostaviti za arhiv.

56.

izgubio sam naslove i tu nema ničeg neobičnog.
jesen će bez mene izgleda biti oni.
danas ni p na tipkovnici nije radilo,
ni p za jednu pičku materinu životu i svemu:
a moji su zubi moja mama i njeno leđno u čaši,
a moji su udovi posrnule bosutske zmije
koje se uzalud hrane žabama i miševima.
svejedno će, svi redom, jesti pukovnikova govna.

(...)

ja sam sadomazo-galeb johna updikea.
letim krilima-zmijama.
jedem kljunom-kamerom.

57.

za nas, gradom anđeli bez nogu idu. djecu kradu. u pakao idu.
njihov je finiŝ da mene-meso pojedu,
njihov je smisao da mene-kutiju isprazne.
mene-esej, mene-znanost: ja u ja, sve od mene, bebu i ženu.
u etiku i estetiku umotali smo balkan.
sada je olovno slasno jesti burek i hodati osijekom i vinkovcima,
i ubijati starije ljude pogledom, sobom-metkom.

58.

iznašao sam način da se nađem s bogom
u kuhinji, u tekstualnom tlocrtu crne boje (svemira i smrti):
ravno u nove tendencije, naprijed u stare stvari!!

59.

- a) samouk ostaje u knjižnici.
- b) jedino (sa) smrću (jezika) krug će biti zatvoren.
- c) crtanje krugova istovjetno je pisanju poezije.
- d) svemir je masa života i smrti.
- e) jedne sam godine i ja bio samoubojica.
- f) šesti je stih višak večernje molitve.

60.

budim se u autobusu, na ulazu u vinkovce.
ne. danas nije taj povratak, strpi se još malo.
sve što sam vidio (i sve na čemu sam visio),
sve mi je govorilo da to nije moj danas.
a vidio sam nisko nebo: vranu i anđela bez nogu.
vidio sam žene i djecu kako puše cigarete i piju kavu i sok.
vidio sam fasade, sive kao autoportreti duša u limbu:
one su bile namazane krvlju niskog neba, crnilom, prekidom programa.
vidio sam mostove koji vode u smrznuti grob, u dom starog lazara, u sveto poluništa.
a vidio sam i svoje izmišljene žene kako plaču, i njušio sam utjehu u ljepljivom zraku.
srcima stvari lutali su izgubljeni pogledi, kao u najvećoj travi zla, kao u filmu.
tražio sam instinkt.
iz tanjura pileće juhe izašlo je pile
pa je, glumeći boga, u basu deklamiralo:
pjesniče, pjesniče...
tvoje se meso na kukama cijedi u mesnici.
pjesniče, pjesniče...
iz mesa tvojega crna krv kao sperma kapa.
ah, pjesniče!
pa ti si nimalo ne sličiš...
ah, pjesniče!
kad villona nema da visi s tobom...

bila je boja zemlje: moja koža, od 1983. pa do same smrti religije.
ustao sam i hodao.
ustao sam i hodao. hodao sam.

Franjo Nagulov

Rođen 1983. godine u Vinkovcima. Diplomirao hrvatski jezik i književnost, te knjižničarstvo na Filozofskom fakultetu u Osijeku. Objavljivao u nizu utjecajnih književnih časopisa te je zastupljen u više antologija suvremene hrvatske poezije. Pjesničke radove te književne kritike objavljivao u emisijama Poezija naglas, Šest minuta poezije u šest te Bibliovizor Trećega programa Hrvatskoga radija.

Objavio: *dečko. žena? dečko: naranča!* (poezija, 2006), *Tanja* (poezija, 2008), *VK biceps* (poezija, 2008), *Sadomazoteka* (poezija, 2008), *Smrtište* (poezija, 2009), *Crveno&Crno=Bijelo* (poezija, 2009), *Knjiga izlaska* (poezija, 2010), *Crtač* (roman za djecu, 2011), *Punomasni anđeo* (roman, 2011), *Recepti za jezikovu juhu : polistilistička raščlamba pjesničkoga opusa Branka Maleša* (studija, 2011), *Soba 66* (poezija, 2011), *Signali* (poezija, 2012).

Nagrade: Treća nagrada Pjesničkih susreta u Drenovcima za najbolji neobjavljeni pjesnički rukopis autora s područja Slavonije i Baranje do tridesete godine starosti (2005); Nagrada Kvirinovih dana u Sisku za najbolju knjigu poezije autora do trideset i pete godine starosti (2008); Nagrada Josipa Severa za najbolji neobjavljeni pjesnički rukopis (2011); Treća nagrada na danima Josipa i Ivana Kozarca za rukopis *Knjiga izlaska* (2012); Nagrada Duhovno hrašće za najbolji objavljeni pjesnički rukopis između dvaju Pjesničkih susreta u Drenovcima (2012).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 28

Franjo Nagulov

SADOMAZOTEKA

© 2008 Franjo Nagulov

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2008, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Eric Gevaert / Fotolia.com

ISBN 978-953-6924-73-8 (HTML)

ISBN 978-953-345-063-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-064-3 (PDF)

ISBN 978-953-345-065-0 (MOBI)

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.